שחמה ונמצאת בעלת מום רבי אליעזר אומר

קדש רבי יהושע אומר לא קדש דברי ר' מאיר אמר רבי יהודה לא נחלקו רבי אליעזר

ור' יהושע על 1 ששחמה ונמצאת מריפה

שלא קדש ועל חוץ לזמנו שקדש ועל בעל מום שלא קדש ועל מה נחלקו על חוץ

למקומו שר' אליעזר אומר קדש ורבי יהושע

אומר לא קדש א"ר אליעזר הואיל וחוץ לזמנו

פסול וחוץ למקומו פסול מה חוץ לומנו קדש

וחוץ למקומו פסול ובעל מום פסול מה בעל

מום לא קדש אף חוץ למקומו לא קדש

אמר לו רבי אליעזר אני דמיתיהו לחוץ לזמנו

ואתה דמיתו לבעל מום נראה למי דומה אם

דומה לחוץ לזמנו נדוננו מחוץ לזמנו אם דומה לבעל מום נדוננו מבעל מום התחיל

רבי אליעזר לדון דנין פסול מחשבה מפסול

מחשבה ואין דנין פסול מחשבה מפסול הגוף התחיל רבי יהושע לדון דנין פסול

שאין בו כרת מפסול שאין בו כרת ואל יוכיח

חוץ לזמנו שפסול שיש בו כרת ועוד נדוננו

משלא לשמו שפסול מחשבה ואין בו כרת

ושתק רבי אליעזר ורבי מאיר מאי שנא שחמה ונמצאת מריפה דהוי פסולו קודם

שחימה ומאי שנא שחמה ונמצאת בעלת

מום דלא הוי פסולו קודם שחיטה בדוקין

שבעין ואליבא דר' עקיבא דאמר אם עלו לא

ירדו בי עקיבא אם יהושע כי אמר רבי עקיבא אם

עלו לא ירדו בפסולא דגופיה אבל לקדושי

לחם לא איתמר אחטאת ששחטה חוץ לזמנה

אם עלתה לא תרד חוץ למקומה יו רבא

אמר תרד רבה אמר ילא תרד רבא כרבי

יהושע ורבה כרבי אליעזר והדר ביה רבה

לגביה דרבא מדהדר ביה רבי אליעזר לגביה

דרבי יהושע ואיכא דאמרי אף על גב דהדר

ביה ר' אליעזר לגביה דרבי יהושע יו רבה

לגביה דרבא לא הדר ביה התם הוא דקאמר

ליה נדוננו משלא לשמו אבל הכא אי דיינת

ליה משלא לשמו אם עלתה לא תרד:

שחמה שלא לשמה [וכו']: אמר רב פפא

שבק תנא דידן איל נזיר ידשכיח ונקים איל

המילואים ותנא דידן עיקר מילתא נקם:

מתני' הנסכים שקרשו דבכלי ונמצא זבח

פסול אם יש זבח אחר יקריבו עמו ואם

יו לאו יפסלו בלינה: גמ' יאמר זעירי האין

הנסכים מתקדשין אלא בשחימת הזבח מאי

מעמא אמר קרא יזבח ונסכים תגן הנסכים שקדשו בכלי ונמצא זבח פסול יו אם יש זבח

אחר יקרבו עמו ואם לאו יפסלו בלינה מאי

למקומו קדש א"ר יהושע הואיל

אף חוץ

ב א ב מיי פ"ג מהלי פסוח"מ הלכה ז: בא ג מיי פי"ב שם הלכה

כב ד ה ו מיי׳ פי״ב מהל׳ מעה״ק הל׳ יב ופי״ב מהלכות פסוה"מ הלכה ו:

שימה מקובצת ל) ר"א ור"י על חוץ לזמנו וכר' והשאר נמחק: כ) ירדו ואידך ותיבות ור' יהושע נמחק: ג) רבה אמר תרד רבא אמר לא תרד רבה כר"י ורבא כר״א והדר ביה רבא לגביה דרכה: דן רכא לגבי דרבה: מו ואם לאו ס"א לנו: וו אם סן ואם לאו ס"א לנו: ו) אם יש זבח אחר כו". פ"י בו ביום דכיון דמתקדש בכלי נפסל בלינה ותימה מאי פריך מאי לאו דאיפסל בשחיטה ה"נ קאמר דאין מתקדשין אלא בשחיטת הזבת ופר"י דהכי תפריד את יש זבת אחר פריך אם יש זבח אחר דמשמע דוקא (אם) [עם] ובח מקריבין אבל בפני עצמו לא כדקתני ואם לאו יפסלו בלינה וזעירי אמר דכל זמן . שלא נשחט הזכח אפשר לשנות לכל מה שירצה ואפי׳ להקריבן בפני עצמן ומשני להקריבן כפני עצמן ומשני לא דאיפסיל בזריקה דכיון דשחט עליהן הזכח בהכשר אי אפשר להקריבן בלא זכח. מיהו קשה מאי פריך לקמן והא אמר רב חסדא כרי מאי פריך הדא ע"ב יש חילוק בין "מיבר "מיבר" בריים בר שמן לנסכים דהא קמן דמשעת הפרשה השמן נפסל לשנותן ובנסכים עד שישחוט עליהן הזבח ועוד שישחוט עליהן הזבח ועוד
דמשמע דרבנן פליני בנסכים
ולא בשמן ו"יל דהכי פריך
אם יש זבח אחר יקרבו עמו
דוקא [עם] זבח אחר אבל
נסכים בפני עצמן לא ואפי׳
א) לר״מ דאמר הוקבעו
בשחיטה דהא תנן ואם לאו
בשחיטה דהא תנן ואם לאו
נמי שמו נמי אמאי לא פסלי ליה בלינה ב) . רהוי ליה מפגל בחצי מתיר) אבל נתן הקומץ במחשבה יהלבונה בשתיקה דברי הכל פיגל דהא דתנן פיגל בקומץ ולא בלבונה כו' וחכמים והד"א והשאר נמחק: יכן רבא אמר: ינן פסול דגופיה הס"ד ומ"ה רבה אמר: ידו ואם גו הו הם ג) לנו משקדשו בכלי אפסלו בלינה יש שם זבח אחר יקרבו עמי הן חולין: מו) מה״ד מאי לאו: יו) כן דשחיטה: ימ) וכבר הותרו נסכים: יטן שני דברים המתירין: כו" בשחיטה. פ"א אם כו" ושייך לעיל ברש"י ד"ה ואם

א) אולי ל"ל ואפי' לרבנן דס"ל שם זכח אחר קודם שלנו יקרבו. והדר ביה רבה לגביה דרבא. מימה התנן נהדים נפרק המזנח מקדש (זכחים דף פד.) ואלו אם עלו לא ירדו הלן והיולא והטמח ושנשחט חוץ לומנו וחוץ למקומו ואפי׳ לרבי יהושע גופיה וחוץ למקומו פסול מחשבה ובעל מום פסול הגוף: חוץ למקומו ובעל מום פסול דהכי משמע בריש מעילה (דף ב.) דלא ירדו דקחני כלל אמר

ר׳ יהושע כל שלה היה לה שעת היתר לכהנים מועלין בה שנשחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה ומפרש בגמרא הואיל ומרצה לפיגולו ואיבעיא להו עלו מהו שירדו רבה אמר אם עלו ירדו רב יוסף אמר עלו לא ירדו ופריך התם רב יוסף לרבה חדא מגו חדא דכל שהיה פסולו בקודש אס עלו לא ירדו ותיובתא דרבה ואין לחלק בחטאת משום דפסולה שלא לשתה דשלה לשתה גופיה הם עלתה לא תרד ועוד קשה דבכל דוכתא ילפינן חוץ למקומו מחוץ לזמנו בספ"ק דובחים (דף יד.) גבי חטאות הפנימיות דאע"ג דאמר ר׳ שמעון כל שאינו על מובח החיצון כשלמים אין חייבין עליו משום פיגול מודה היה דפסול מקל וחומר ט יליף חוץ לזמנו בקל וחומר משלה לשמן וחוץ למקומו משום דאיתקש לחוץ לומנו ובפ׳ כל הפסולין (שם ד' לד:) אין עושין שיריים אלא חוץ לזמנו וחוץ למקומו הואיל ומרצה לפיגולו וחוץ למקומו ודאי לא מרלה אלא מחוץ לומנו יליף וכן בפרק איוהו מקומן (זכחים נא.) ובפרק התערובת (שם פב.) ור"ת גרים כאן תודה ולא גרים חטאת ודוקא הכא בתודה לא ילפינן חוך למקומו מחוך לזמנו כיון דלענין קדושי לחם לא שייך למילף הואיל ולאו גופיה דוביחה הוא ועוד יש לפרש דמשום דאיירי בתודה נקט תודה והוא הדין כל קדשים קלים דדווקא קדשי קדשים דלא מהניא זריקה דידהו באימורין לענין מעילה דבין קודם זריקה בין לאחר זריקה יש בהן מעילה ילפינן חוץ למקומו מחוץ לומנו אבל קדשים קלים דמהניא זריקה באימורים לענין מעילה אמרינן דזריקת פיגול דמביאה לידי מעילה מהניא נמי לענין דלא תרד אבל חוץ למקומו דלא מהני למעילה לא ואע"ג דאמר רב גידל בפרק התכלת (לעיל מו:) דוריקת פיגול אינה מביאה לידי מעילה האמרינן התם דאיתותב ואפי׳ לדידיה נמי יש ליתן טעם משום דחוץ לומנו מרצה לפיגולו וחוץ למקומו אינו מרצה וכן מוכח בפרק המזבח מקדש (זכחים דף פג:) שיש חילוק לענין ירידה בין קדשי קדשים לקדשים קלים גבי הא דאמר עולא אימורי קדשים קלים שהעלן לפני זריקת דמים לא ירדו נעשו לחמו של מזבח: אין הנסכים מתקדשים אלא בשחימת הובח. פי׳ בקונטרס ליפסל בלינה ולא יחכן אלא לענין

לשנותן לובח אחר קאמר כדפרישית

בסוף הקומך זוטא (לעיל טו:) ש:

לאו דאיפסיל בשחימה לא ידאיפסיל בזריקה כמאן ©כרבי דאמר שני דברים המתירין מעלין זה בלא זה אפילו תימא ר' אלעזר בר' שמעון הכא במאי עסקינן כגון שקיבל דמן בכום וגשפך

רש"י כת"י

שחטה ונמלאת בעלת מום. פליני רבי אליעזר ורבי יהושע: על חוד לזמנו שהדש. הואל ומ"מ אימיה לובח בעורה אבל חוץ למקומו דלא הר בעורה פליני: אני דמיסיו לחוץ לומנו. דדברי הכל קדש דפיגול מרלה משום דהרלאה כמיב ביה דכתיב ד) לא ירלה: ואתה דמיתו לבעל מום. דדברי הכל לא (א) קדש: חוץ לזמנו כרת: ועוד. ין דקשיא לך היאך

נדמנו לבעל מום דפסול הגוף הוא נדוננו משלא לשמו מחודה ששחטה שלא לשמה משנת לשנה מחשבה ואין בו כרת ולא קדש כדאמר במתניתין שחטה שלא לשמה לא קדש כדאמר במתניתין שחטה שלא לשמה לא קדש הלחם: ורבי מאיר. אליבא דרבי אליעזר דאמר שחטה ונמגאת בעלת מום קדש מאי שנא וכו' בשלמא לרבי יהודה משוי חדא דינא לבעל מום ולנמצאת טריפה אלא לרבי מאיר מאי שנא וכו': כדוקין שבעין. דהוי מום עובר ואינו מנח דמ לי ביותן שבפין. ישר מוט עובי וחים ניכר דלא הוי פסולו קודם ה) (ב) שחיטה דסבר כרבי עקיבא דאמר במס' זבחים (פד.) אם עלו לא ירדו והואיל דלא ירדו דקדש כל דהו לא חשיב פסולו קודם שחיטה הלכך קדש הלחם: 1 ואידך. רבי יהושע ורבי ^{ש]} יהודה אומר אליבא דרבי אליעזר '] [ור"ץ] נמי לא קדש סבר כי אמר רבי עקיבא אס עלו לא ירדו "א]: ז) [בפסולא דגופיי]. דמקדש עלו לא ירדו "א]: ז) [בפסולא דגופיי]. דמקדש (לגופי׳) לזכח עלמו: לקדושי לחס הוי קדוש הואיל והוי פסולו קודם שחיטה: חוץ לומנה אם עלמה לא מרד. דהואיל ופיגול הוא מרלה וכל שכן שאר זבחים: יב] רבה אמר לא מרד. כרבי אליעזר ור גבי תודה דקדש דלא הוי פסול ^{יג]}: רבא אמר מרד. ולא קדש כרבי יהושע: מדהדר ביה רבי אליטור. דשתק: החס. דהאמר ליה ר' יהושע לרבי אליעזר משלא לשמן נדוננו ושחק ר' אליעור שלא מצא חשובה אבל הכא אי דיינת לה משלא לשמן מוכח (מיניה) מגופיה דאם עלתה לא תרד דקי"ל הפסח והחטאת ששחטן שלא לשמן אם עלו לא ירדו לדברי הכל כדאמר במסכת ובחים בפרק המובח מקדש (דף פד.) ריבה לכל העולין שאם עלו לא ירדו: שביק תנא דידן איל נויר דשכית. שנוהג לדורות: ונקט מילואים. דהוו לפי שעה: עיקר מילהא נקט. איל המילואים הלחם תחילה: **בותגר' הנסכים** שבו קושו הכחם מחינה: בדרברי הנסכים שקדשו ככלי. שנתנן בכלי ואחר כך נתצא זכח פסול: אם יש זכח אחר. שאין לו נסכים יקריב אלו נסכים עמו: ח) ואם ידו או משקדשו בכלי נפסלו בלינה: בכל' אלא בשחיטת הוכח. דקודם שחיטת הוכח אע"פ שניתנו בכלי שרת מון (ג) אינון חולין ויכול לשנותו לזבח אחר ומשנשחט הזבח וכח ונסכים. שהזבח מקדש הנסכים: מו זכם ולפנים: ששופח מוקדם המפנים. מו לאו דאיפסיל בשחיעה. (ד) ואם כן יין דבשחיעה מקדש להו כי נפסל הזבח בשעת שחיטה נפסלו נמי הנסכים ואמאי אם יש שם זבח אחר יקריבו עמו. ע"א מאי לאו דאיפסיל הזבח בשחיטה וקתני אם לאו יפסלו בלינה ואם כן דשחיטת הזבת מקדש הנסכים ולא מתקדשי קודם אמאי יפסלו בלינה הא לא קדשו כלל דהא שחיטה דפסול לא חשיבא שחיטה לקדושי נסכים. כך שמעתי: לא דאיפסיל כוריקה. דהואיל וכבר יה! יה! קדשו נסכים בשעת שחיטה הלכך אע"ג דאיפסיל זבח בוריקה אם יש שם זבח אחר יקריבו: כמאן כרבי דאמר. בפ' התכלת ולעיל קף, כו בממן כל יומרי כפי התכל לשמן מה הכבשים לשמן וחרק דמן שלא לשמן הלחם קדוש ואינו קדוש: שניים! המחירין. כגון זריקה ושחיטה מקדשים הקרבן לקדושה: מעלין זה בלא זה. והני שחיטה חריקה מפרץ הם ככמו אמי יוספי שמיקים הוקדעו מקדעון הן הנסכים וכיון דאלו נסכים הוקדעו בשחיטה אע"ג דאיפסיל זבח בזריקה קדעו נסכים בשחיטה ב] ש) [ומש"ה] אם יש שם זבח אחר יקריבו עמו י) שהם לא נפסלו: אפילו **סימא רבי אליטור.** דאמר אין מעלין זה בלא זה דאמר לא קדש הלחם עד שישחוט ויזרוק דמן לשמן: הכא במאי עסקינן כגון שקיבל הדם בכום ונשפך. אחר כן ונפסל ל' בוריקה: ל) נ״א יהודה, כ) לעיל מד:,
 נ״א יהודה, כ) לעיל מד:,
 נעניל מז. עב: פסחים יג: יכמות קיד:], ד) [ויקרא ז],
 כ) צ״ל אלא לאחר. צ״ק, ו) נ״א מה"ד ור' יהושע ואידך ר' יהודה דאמר אליבא דר"א לא מדש כו', נ"מ, ז) נ"מ, **ק**) נ"ח מה"ד יפסלו בלינה דמשקדשו בכלי כו'. נ״ק, מ) נ״ק, י) נ״ל שאם לא כו יפסלו. נ״ה, כ) נ״א שאם לא כן יפסלו. צ"ק, כ) נ"א דלא נפסל, ל) ויקרא ז, מ) שם יט, () [כנ' דל"ל דאיון, מ) ישעיה ת, ע) זבחים פד., () לעיל דף נזו:, ל) צ"ל ויליף. צ"ק, ק) [ד"ה אפשרן,

תורה אור השלם

1. אַלָּה מוֹעֲדי יְיָ אֲשֶׁר תִּקְרָאוּ אֹתָם מִקְרָאִי קְדֶּשׁ לְתַקְרִיב אַשֶּׁה לִיִיָּ עלְה וּמְנְחָה וְּבָח וּנְטָכִים דּבר יום בְּיוֹמוֹ: וויקרא כג לו

הנהות הכ"ח

(6) רש"י ד"ה ואתה וכו' לא קדש הס"ד ואחר כך מ"ה פסול מחשבה כו' חון לומנו: (3) ד"ה בדוקין וכו' קודם שחיטה הס"ד ואח"כ מ״ה דסבר וכי׳ במסכת זבחים אם עלו כל״ל והד״א: (ג) ד״ה אלא וכו׳ איגן אלא חולין: (ד) ד״ה לאו דאיפסיל בשחיטה ואם״ד דבשחיטה וכי׳ בלינה ואם״ד דשחיטת:

לעזי רש"י

טיל"א [טייל"א]. קרום על העין הפוגע בראייה.

מוסף רש"י

אין הנסכים. הנחין עם הונח מתקדשין אלא בשחיטת הזבח. דכל ומן שלא נשחט הובח אע"פ שהפרישן לשם זכח זה, יכול לשנותן לשם זבח אחר, אבל לאחר שחיטה אינו יכול (פסחים יג:).

רבינו גרשום

ואליבא דר׳ עקיבא דאמו ואליבא דר' עקיבא דאמר במסכת ובחים אם עלו לא ירדו: ואידך. ר' יהושע דאמר לא קדש סבר כי א"ר עקיבא אם עלו לא ירדו לגופיה לזבח עצמו: התם לא הוא דאמר ליה ר' יהושע לשנו נשלא לשנו משתם ר' אליטור ולא לשנו משתם ר' אליטור ולא לשנו משתם ר' אליטור ולא אליטור ולא לשמו ושתק ר' אליעזר ולא מצא תשובה. אבל הכא אי דיינת ליה משלא לשמו דזבח גופיה אם עלתה (דחטאת) לא תרד דקי"ל הפסח והחטאת שחסון שלא לשירו שלא לשמן שלא לשמן אם עלו לא יירו לדברי הכל: תנא דירן עיקר מלא נקט. (b) דוהו איל שקדש לחם תחלה איל המלואים: זבח ונסכים. מאי לאו זבח מאי לא יבח ביצותטים באי לאו לא היירו איל בתומנים: דאיפסיל זבח בשחיטה. אלמא דקדשינסכין מעיקרא קודם שחיטה: לא דאיפסיל . בזריקה. כגון שזרקו חוץ לזמנו או שלא לשמו: כמאן בפר׳ התכלת שני דאמר בפרי התכלת שני
דברים המתירין מעלין זה
בלא זה. וכיון דאלו נסכים
הותרו בשחיטה אע"ג
דאיפסיל זבח בזריקה קדשו
נסכים שאם יש זבח אחר
יקרבו עמו. אפני תימא כרי
שלוונד ביי שניות דמא כרי אלעזר ב״ר שמעון דאמר אין מעלין זה בלא זה וכגון . שקבל וכר':

א) נראה דנ"ל דאיל המלואים